

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 401.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Cassio Presbytero. 400.

Pudore ob ea quæ oportet scire affici, à pudore proculdubio liberat: Nescire autem, in immortalem infamiam conicit.

Zosimo Presbytero. 401.

Si, qui ieiuniis, & humi dormitionibus, aliisque asperioris vitæ generibus, corpus domant, atque hac ratione brutam libidinum potentiam coërcent, si à libidine semel subacti deprehendântur, veniam haudquaquam consecuturi sunt, qui libidinem alliciunt, ac per luxum eam excitant (infer quos nomen tuum vulgò referunt) quam tandem veniam obtinere queant?

Cassiano Diacono. 402.

Theologus ille ac Deo charus Ioannes, ac verè tonitruï filius, deiloqualingua (nam à Spiritu sancto mouebatur) diuini Verbi hypostasim & proprietatem, atque æternitatem & regnum, quod non aduentitium sed essentialè sit, prædicauit. Ac per id quod sæpius dixit, erat, illud, ex non existentibus, eliminauit.

Eidem. 403.

Cum rectis dogmatibus, vir sapientissime, sapientiam coniungere oportet, siquidem illud verum est, vt certè est, fidem sine operibus mortuam esse. Quòd si ambæ permisceantur, ac quodammodo copulentur, tum denique perfecta & suprema gloria elucet, pietate nimirum & virtute in vnum concurrentibus,

Maroni. 404.

Quando quidem exiguæ causæ ingentia bella persæpe accendunt, dehortor te, ne contentionum igniculos inicias. Nā cum pugna excitantur, omnia bona ex eorum qui inter se dissident, animis radicitus euellunt.

Κασσίω πρεσβυτέρω. υσ.

Τὸ μὴ εἶδεναι ἀρχαῖως ἀδελφὸν, ἀρχαῖως ὄντως ἀπαλλάττει. τὸ δὲ μὴ εἶδεναι, ἀρχαῖω ἀθανάτῳ ἀεὶ βλάπτει.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. υα.

Εἰ οἱ νηστείας ἢ χαμηνίας ἢ ταῖς ἄλλαις σκληραγωγίαις τὸ σῶμα δαμάζοντες, καὶ ταύτῃ τιμῶν ἄλλορον ἢ παθῶν ἐξουσίαι κολάζοντες, ἀλλ' οἱ ἐνάπαξ ὑποὶ ὀπιθυμίας χειρωμένοι, ἢ συγνώμην δέχονται, οἱ τὸ ἀκλόνητον ὡς θεοκλαυῶντες, ἢ ἀφ' ἧς τὸ περὶ τῆς τοῦ διεγείροντες, ὧν ἕνα σε φασὶν εἶναι, πῶς ἀπολαύσασαι συγνώμης.

Κασσιανῷ Διακόνῳ. υβ.

Ὁ θεολόγος καὶ ἱεροφίλης Ἰωάννης, ὁ τὸ βροντῆς ὄντως υἱός, θεοφράστῳ γλώττει. ὑποὶ ἁγίῳ γὰρ πνεύματος σκινεῖτο, τιμῶν τῆς θεοῦ λόγου λόγον ὑποσάσιν τε ἢ ἰδιότησι, ἀϊδιότησι τε ἢ βασιλείᾳ, οὐκ ὀπίσκειτο, ἀλλ' ἐσιώδη τυγχάνουσαν ἀνεκλήρυξε. ἢ τῶν πολλάκις ὑμῶν εἰπῆν, τὸ ἐκ μὴ ὄντων ἐξωστράκισε.

Τῶ αὐτῷ. υγ.

Κιρῆαν χεῖρ, ὡ σοφώτατε, τῆς τῆς δογματῶν ὀρθότητι, τιμῶν ἀπὸ τῆς πολιτείας φιλοσοφίας, εἶνε ἀληθὲς ὅτιν, ἀληθὲς δὲ, ὅτι ἢ πίσις χεῖρ τῶν ἔργων νεκρά ὅτιν. εἰ δὲ τὸ μείζον χεῖρ τῶν μείζονος. εἰ δ' ἀμφοτέρω κεραυθῆν, ἢ πρόποντινὰ ἐνωθῆν, τότε δὴ τότε ἢ τελεία ἢ ἀκροτάτη εὐδοκίμοσι ἀναφάνηται, εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς εἰς ταῦτα συνδραμύσης.

Μάρωνι. υδ.

Ἐπειδὴ μικραὶ ἀπίαι μεγάλας πολυλάκις ἀνάπισσι πολέμοις, παραγῶσι μὴ σπινθηροῦ φιλοκειμῶν ἐμβάλλει. ἀναρριπίζομεθα γὰρ αἱ μάχαι, πάντα τὰ καλὰ ἐκ τῆς τῆς ἀφ' ἑρῆμῶν ἐκείνης ψυχῆς.

Πάλλω.